Ліки зцілюють тіло, а книга – душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

№ 1/2 (136/137) 2026

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» http://repo.knmu.edu.ua/bibliotherapevt

Зміст

Харків медичний

Вулиця та в'їзд Михайла Зеленіна:
медичне ім'я на мапі Харкова — *Л. Скрипченко*.....*С. 4-5*

Час читати

Коли легенди оживають:
історичні детективи Сергія Пономаренка — *Т. Бабак*.....*С. 7*

Натхнення

Її половинка — *М. Федорова*.....*С. 9-10*

Латина навколо нас

Latina vernalis (Латина весняна) — *О. Литовська*.....*С. 12*

Конкурс «Бібліотекар року» 2025

Коли бібліотека стає простором підтримки — *Редакція*.....*С. 14-15*

Фотопогляд

Кольорова тиша (про споглядання, що допомагає
триматися у Харкові під час війни) — *І. Фурса*.....*С. 17*

Хроніка подій

Січень-лютий 2026 у світлі подій — *О. Русанова*.....*С.19*

Харків медичний

Лариса Скрипченко

Вулиця та в'їзд Михайла Зеленіна: медичне ім'я на мапі Харкова

Харків здавна є одним із центрів розвитку медичної науки. У міському просторі збережено чимало топонімів, пов'язаних із історією медицини та іменами лікарів, чия професійна діяльність формувала харківську медичну школу. Одним із таких імен є Михайло Герасимович Зеленін — ортопед-травматолог, організатор дитячої ортопедичної допомоги, педагог і практик, чия спадщина й сьогодні залишається частиною медичної історії нашого міста.

Вулиця та в'їзд, що нині носять ім'я Михайла Зеленіна, виникли на початку XX століття в слободі Жихор — нині Основ'янському районі Харкова. Після включення смт Жихор до меж міста (1963) у 1966 р. ці топоніми було перейменовано на вулицю партійного діяча Т.П. Зеленського та в'їзд Піонера. У 2015 р. сучасні назви повернули у міський простір ім'я лікаря, чия професійна діяльність була пов'язана з медичним факультетом Харківського університету (нині — Харківський національний медичний університет).

Михайло Герасимович Зеленін народився 18 грудня 1873 р. в селі Лозовеньки Ізюмського району Харківської області. Середню освіту він здобув у Харківській гімназії, а вищу медичну — на медичному факультеті Імператорського Харківського університету, який закінчив із відзнакою у 1899 р. Після завершення навчання Михайло Зеленін проходив службу молодшим лікарем у піхотному полку.

У 1902 р. Михайла Герасимовича було призначено ординатором хірургічної факультетської клініки Харківського університету. Саме в цей період сформувався його професійний інтерес до ортопедії, а також розпочалася практична робота в ортопедичному кабінеті клініки. Після завершення ординатури М.Г. Зеленін працював асистентом у першій в Україні ортопедичній лікарні для дітей під керівництвом відомого ортопеда Ю.Ф. Фінка, де ґрунтовно опанував консервативні методи лікування ортопедичних захворювань дитячого віку.

У 1907–1914 рр. Михайло Герасимович вів прийом ортопедичних хворих в амбулаторії Товариства Червоного Хреста. З початком Першої світової війни він був мобілізований до Харківського військового шпиталю, де працював у хірургічному відділенні спочатку молодшим лікарем, а згодом — старшим ординатором.

Після війни М.Г. Зеленін обіймав посаду лікаря-спеціаліста Харківської загальноміської лікарняної каси. З 1919 р. він входив до складу колегії Харківського обласного комітету лікарняно-технічної допомоги інвалідам, а з 1920 р. — працював у Харківському земському ортопедичному інституті, де очолював відділення секції відновлення та утилізації неповної працездатності. Одночасно Михайло Герасимович очолював медичну комісію Харківського

протезного заводу та керував лікарняно-технічним відділом протезно-ортопедичної майстерні. Він працював над розробленням показань до протезування, удосконаленням методики зняття мірок і вибором конструкцій протезів, наголошуючи на провідній ролі лікаря-ортопеда в цій сфері.

1920 рік став визначальним у професійній діяльності М.Г. Зеленіна: він очолив створену ним дитячу ортопедичну амбулаторію, що згодом була реорганізована в дитячий ортопедичний диспансер. Саме тут Михайло Герасимович розвинув і вдосконалив консервативні методи лікування, створивши низку власних оригінальних підходів до лікування вроджених і набутих деформацій опорно-рухового апарату у дітей. Ці методики, зокрема лікування етапними гіпсовими пов'язками без оперативних втручань, отримали широке визнання та стали основою формування школи консервативного лікування ортопедичних деформацій дитячого віку.

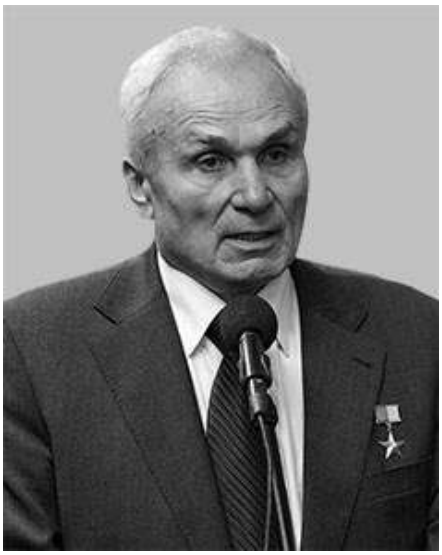

Михайло Герасимович співпрацював із відомим ортопедом — професором Михайлом Івановичем Ситенком. Значна частина організаційних, науково-практичних і лікувальних напрацювань того часу сформувалася завдяки їхній спільній роботі. У своїй практиці М.Г. Зеленін надавав перевагу методам лікування без застосування наркозу, прагнучи анатомічного й функціонального результату. Науковцю належить почесне місце у створенні нового для того часу функціонального напрямку в профілактиці та лікуванні ортопедичної патології дитячого віку в Україні. Постать М.Г. Зеленіна поєднує в собі риси клініциста, науковця й організатора.

Після смерті вченого у 1931 р. його ім'я було присвоєно Харківському дитячому ортопедичному диспансеру. У 1955 р. заклад реорганізовано в 18-ту Харківську дитячу ортопедичну лікарню імені М.Г. Зеленіна.

Ім'я Михайла Герасимовича Зеленіна на мапі Харкова є нагадуванням про практичну, щоденну медицину, спрямовану на допомогу найуразливішим пацієнтам — дітям. Професійна спадщина видатного лікаря-ортопеда продовжує жити в медичних топонімах міста та в історичній пам'яті Харкова.

Використані джерела:

1. Перцева Ж. М. Зеленін Михайло Герасимович / Ж. М. Перцева // Вчені Харківського державного медичного університету / за ред. акад. А. Я. Циганенка. – Харків, 2003. – С. 426-427.

1. Бондаренко М. С. Михайло Герасимович Зеленін і його школа (До 75-річчя від дня заснування) / М. С. Бондаренко, І. Б. Зеленецький // Ортопедія, травматологія та протезування. – 1995. – № 3. – С. 77-80. – Мова оригіналу рос.

Час читати

Тетяна Бабак

Коли легенди оживають: історичні детективи Сергія Пономаренка

Сергій Пономаренко — знакова постать сучасної української літератури, автор, чиї історії про злочини та заплутані розслідування тримають читача в напрузі від першої до останньої сторінки. Пошуки власного жанру були непростими, але зрештою письменник знайшов ідеальний формат — український історичний детектив із щедрою порцією містики та потойбічного.

У його романах минуле й легенди оживають, історія переплітається з надприродним, а страх стає майже відчутним. Саме тому від цих книг складно відірватися, адже кожна сторінка обіцяє нову загадку й порцію адреналіну.

Роман «Упир» переносить читача до Чернігова початку XX століття — міста туманів, старовинних легенд і темних провулків. У місті знаходять знекровлені тіла людей, паніка шириться вулицями, а старожили пригадують: двісті років тому тут уже траплялося щось подібне. Тоді містяни вірили, що винен «живий мрець» — козацький полковник Василь Дунін-Борковський, якого після смерті звинуватили у вампіризмі.

Молодший лікар психіатричного відділення Володимир Шульженко намагається мислити раціонально. Та коли він бачить чорну карету, що мчить нічним містом, саме ту, про яку складають легенди, його впевненість у логічних поясненнях починає хитатися. Судовий слідчий Олег Катасонов відкидає містику, але його поведінка викликає дедалі більше запитань. Володимир розпочинає власне розслідування, де межа між криміналом і потойбіччям стає майже невидимою.

У романі «Лікар Лук'янівського замку» події переносяться до тривожного Києва початку XX століття. Після справи чернігівського упиря Шульженко отримує роботу в лазареті при Лук'янівському тюремному замку. Місто ще не оговталося від гучної справи «ритуального» вбивства підлітка Андрія Ющинського, як Київ накриває нова хвиля страху: серед білого дня зникають молоді жінки, а поліція говорить про серійного вбивцю на прізвисько Душогуб.

Підозри Володимира падають на загадкового «чудо-лікаря» Омара Брахмана — людину з майже містичною репутацією. Подейкують, що він здатен оживити мерця бодай на кілька хвилин.

Третій роман циклу веде читача до Тараканівського форту. Під час будівництва укріплень там знаходять стародавнє поховання шамана. За легендами, будь-яке втручання в його вічний сон потягне за собою неймовірні нещастя. Та інженер-полковник Борисов ігнорує застереження і забирає з могили шаманський бубон.

Невдовзі після закінчення курсів військових медиків Володимир Шульженко вирушає на службу саме до Тараканівського форту. Солдати шепочуться, що дивні зникнення та божевілля серед військових пов'язані з привидом Чорного шамана, який нібито блукає укріпленнями. Чи є це лише страхами, породженими легендами, чи черговим жахом, що проривається з минулого?

Романи цього циклу — чудовий вибір для тих, хто хоче поринути в атмосферу старого Чернігова, Києва й містичних військових фортець, полоскотати нерви й водночас отримати справжнє задоволення від якісного історичного детективу. Радимо звернути на них увагу всім, хто любить сюжети, де реальність і легенди йдуть пліч-о-пліч, а знайти ці книги можна в Науковій бібліотеці, де вони вже чекають на своїх читачів.

Натхнення

Марина Федорова

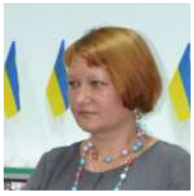

Її половинка

Так не буває, — думала Оля, і її серце приємно стискалося, згадуючи Івана. Це ж треба! Він — її половинка! Вони познайомилися шість років тому на книжковому форумі у Львові. Він видавець. Вона просто поїхала з колегами приємно провести час. Оля підійшла до нього, щоб придбати збірку Жадана. А Іван взяв і подарував книгу. Взамін попросив номер телефону. І Ольга, завжди стримана й аж надто порядна, чомусь відразу написала цифри цьому невисокому, спортивної статури чоловікові з добрими зморшками навколо очей.

Ольга мала чоловіка, двох діток. Двадцять три роки разом. Сім'я трималася купи, тому що трималася. Як же Ольга шкодувала, що зустріла Івана на половині прожитого життя. Чоловіка вона не кине. Діти. Старі батьки. Навіщо зайві стреси.

Невеличка львівська інтрижка продовжилася чи не щоденною перепискою та телефонними розмовами. Іван розповідав про свої справи, Ольга ж ділилася враженнями від нових книг та фільмів. Час від часу вони зустрічалися: то у Києві, то у Дніпрі, то в Одесі.

Лютий 2022 року знищив усе. Іван зранку написав, щоб вона збирала дітей і виїжджала. Відмовилася. Чоловік Ольги у перший день пішов до військкомату. Більше вони не бачились. Він загинув на Сумщині.

Іван знову пропонував допомогу. Але Оля враз збайдужіла до всього. Минув рік. Тоді місяць. Ще один. Оля змінила роботу. Змінила житло. Переїхала до батьків.

На роботі до свята Катерини колеги готували захід для дітей. Прийшла знана етнографиня. Принесла зрізані гілочки вишні. Розповіла про традиції цього дня. І сказала, що якщо гілочки розпустяться, то хтось знайде свого судженого. У кімнаті з усіх дівчат тільки Оля була самотня. Пройшов новий рік, Різдво. До дівчат завітала знову етнографиня. Побачивши зелені листочки, які щедро розпускалися на гілочках, вона вигукнула:

– Я ж недарма казала! Чекайте, дівчатка, звісточки.

Оля пропустила повз вуха ці слова. За останні два роки вони з Іваном жодного разу не бачилися. По телефону теж не говорили. Він завжди зайнятий. Йому не до розмов. Тому Ольга вирішила більше не турбувати чоловіка.

На початку лютого Іван зателефонував сам. Повідомив, що отримав повістку. Ольга видавила з себе кілька пустопорожніх слів і поклала слухавку. Вона плакала. Невтішно й довго. А гілочки, знай собі, зеленіли, не дивлячись на двадцятиградусні морози за вікном. 14 лютого у двері робочого кабінету Ольги постукав охоронець: "Вас запитують".

Вона вийшла в хол. Іван у військовій формі стояв із здоровенним букетом білих троянд.

— Привіт, — простягнув їй букет.

— Навіщо це? Краще б хлопцям задонатив. Пішли вже. Цирк влаштував тут.

Оля сама не розуміла, чому так агресивно зустріла свою половинку. У кабінеті було повно дівчат. Оля з букетом і незнайомець у формі викликав шквал емоцій та коментарів.

Хтось звернувся до Івана напівжартома:

— Ви її заміж кличете? Он, дивіться, і вишня розпустилася.

Іван усміхнувся:

— Від вас нічого не втаїш. Так, я приїхав зробити Олі пропозицію.

Він витягнув коробочку і простягнув коханій. Запанувала тиша. Тоді — оплески, крізь які чувся дівчачий шепіт: «так, так, погоджуйся».

Ольга зазирнула в очі коха-

ному. Він їде на війну. І він кличе її заміж. Стати вдруге вдовою їй не хотілося, як не хотілося відмовляти Іванові та відпускати його від себе.

— Так, — розплакалася вона, — так.

Наступного ранку вони обвінчалися, а вже увечері Ольга провела чоловіка на вокзал. Вона буде молитися. Вона буде чекати. І він повернеться. Бо він же — її половинка!

У далекій юності я мріяла про хлопця з великими голубими очима й світлим кучерявим волоссям. Мати твердила своє: «Аби гроші були! Будуть гроші — усе буде. За гроші все можна купити».

— І любов? — наївно запитувала я.

— І любов, — казала мати.

— Що тобі замовити? Каву ти точно будеш. А десерт? Може, тірамісу? Чи панакоту? Дівчино, яка у вас найсмачніша страва, — на весь голос звернувся Денис до офіціантки, яка була в іншому кінці зали.

Я мовчала.

Денис приїхав у відпустку. Він не знає на скільки. Він приїхав, бо відпустили. Бо далі хто зна чи буде шанс приїхати. Хто зна чи буде... Тут Денис запнувся. Я не хотіла чути продовження. Все добре розуміла без слів.

— То ти вибрала десерт?

— Ваша кава, — приязно усміхнулася дівчинка, схожа на мою донечку.

— Дякую.

Денис демонстративно поклав на стіл свій гаманець, що просто-таки репався від грошей. Тоді так само демонстративно відкрив його, промовив:

— П'яту частину зарплати зняв.

Я не виказала ні подиву, ні захоплення. Краще б ти був тут... без п'ятої частини зарплати, живий і здоровий...

Денис — колишній чоловік моєї одногрупниці Лізи. Вона виїхала з сином за кордон. А він ось третій рік захищає нашу державу, стійко тримається, попри зраду дружини. Власне, я займалася здачею квартири Лізи. Двічі вона просила передати кошти для бригади, де служить Денис. А тоді я вже сама зв'язувалася з ним, питала, про потреби, намагалася допомогти...

— Ще щось замовити? Може тобі місце не подобається? Давай підемо, куди ти хочеш.

— Додому. Хочу додому. Я постійно не висипляюся. Увесь час нервую. Я хочу спокою і миру.

У цей момент ми зустрілися поглядами. І я пожалкувала за свої слова.

— Вибач, Денисе. Зовсім не це хотіла сказати... Давай прогуляємося парком? Погода тішить теплом.

— Ходімо.

Деякий час ми мовчали. Тоді Денис узяв мене за руку.

— Замерзла? – притулив її до бородатого обличчя.

І тут мене наче кип'ятком обварили. Я міцно притиснулася до цього мало знайомого насправді чоловіка. Але ми живемо у такий час, що не варто відкладати слова і вчинки на майбутнє. Бо його просто може не бути...

— Поїхали до тебе?

— Пішли, – усміхнулася я, – мій будинок за два квартали.

Ми пожвавішали одночасно. Денис сміявся. Розповідав історії, наприклад, як поставив сушитися взуття, а пішов дощ, або як миші з'їли його сухпайок, і він три доби сидів без їжі. Він сміявся. І цього було достатньо.

Удома я пішла на кухню поставити чайник, а він сів на підлогу, притулився до крісла та так і заснув.

Я тихенько вкрила його пледом. Перехрестила. Сьогодні моя черга охороняти твій сон, Герою...

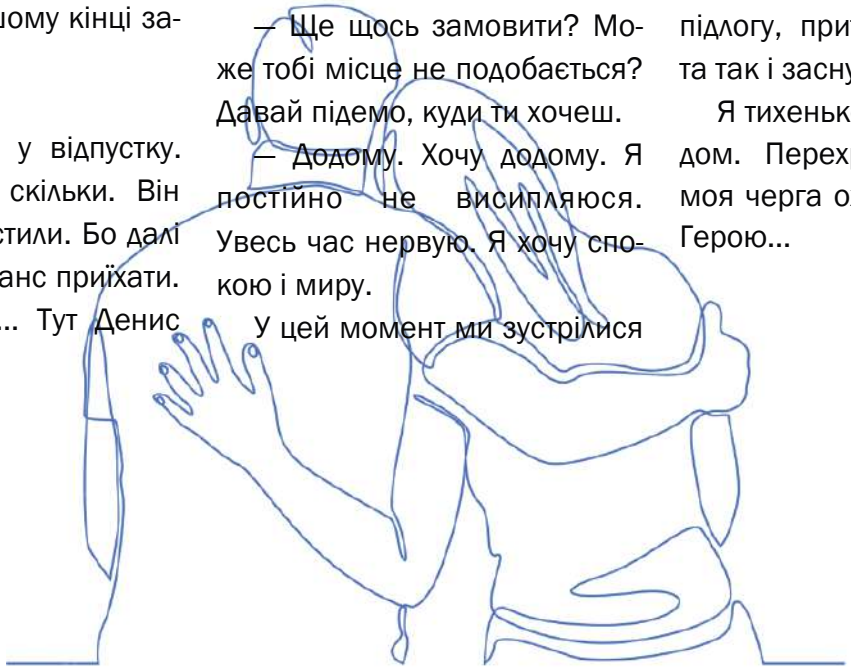

Латина навколо нас

Олександра Литовська

Latina vernalis (Латина весняна)

Традиційно напередодні березня шанувальники латини згадують про Березневі Іди. Та ми і так занадто часто говоримо про Цезаря, тож у цьому випуску оберемо інший шлях. Природа і ми з нею в очікуванні оновлення. Пропоную поговорити про квіти і про безмежні лексичні поля, які відкривають їхні назви.

До речі, перед календарною реформою Цезаря (без нього не виходить!) римляни відзначали новий рік саме у березні, що збігалося із пробудженням природи та початком сільськогосподарських робіт.

У нас весняні свята нерозривно асоціюються із нарцисами та тюльпанами. Етимологічно narcissus походить від грецького narkē – «заціпеніння», що пояснюється паралітичними властивостями алкалоїдів рослини. Але поширенішою є інша історія назви. Багатьом відомий міф про прекрасного юнака Нарциса, який закохався у своє відображення в озері і був перетворений богами на квітку.

Описаний у «Метаморфозах» Овідія, герой міфу сьогодні – символ самозакоханості та егоїзму. Медичний діагноз «нарцисичний розлад особистості» саме про це: психічне порушення, при якому людина впевнена у власній винятковості, перевазі над іншими та особливому праві на захоплення і підкорення.

На щастя, медичне визначення не заважає захоплюватися красою нарцисів. Саме так роблять парфумери Chloé, які створили аромат «Narcissus poeticus». «Поетичний нарцис» – красивий приклад латини у сучасному брендингу.

Ви будете здивовані, та історія тюльпанів оминає латину. Назва цих квіток запозичена через французьку з турецької, де мала значення «тюрбан». Весняні квіти дійсно нагадують тюрбани, а ще є елементом традиційних турецьких візерунків на керамічній плитці.

Та це, мабуть, виняток, адже античні мотиви домінують у назвах весняних квітів. Варто згадати про різнобарвні іриси. Латинське Iris, Iridis f походить від імені грецької богині Іриди. Крилата богиня була вісницею олімпійських богів та уособлювала веселку. Знавці анатомії у цьому слові легко впізнають райдужку ока.

Якщо назви квітів ведуть нас до грецьких витоків, то назви органів рослин повертають до Риму.

Передвісники зеленого буяння – бруньки. Латиною gemma – не лише зародок листя, але й коштовний камінь. Ми теж використовуємо слово гема на позначення прикраси із вирізьбленим зображенням. Експертів із дорогоцінного каміння називають гемологами (не плутати із медиками–гематологами!). Від цього ж слова англійське «gem».

Дуже швидко на зміну брунькам приходить листя. Folium – лист – має відгукнутися усім любителям книжок. Адже латинське folium позначало і лист паперу. Саме тут витоки вражаючих фоліантів, назви видавництва «Фоліо» та вислову «in folio», що описував давній книжковий формат.

Цікаво, що десерт мільфей теж пов'язаний із листям, адже фр. mille-feuille – перекладається «тисяча листків», і таке саме значення має лікарська рослина деревій – Millefolium.

Продовжуючи медичну тему, ексфоліація – відлущування ороговілого шару шкіри – поєднання ex- (звільнення, видалення) та folium.

Повернемося до квітів. Латиною квітка – flos, floris m. Одразу згадується Флора – давньоримська богиня квітів та цвітіння. І наукове визначення флори як сукупності рослин має ті самі витоки. Хочеться вірити, що парфуми Gucci «Flora» теж враховують мову Давнього Риму.

Отаке плетиво асоціацій пробуджує згадка про весну і квіти. Будемо сподіватися, що наші розмови трохи прискорять прихід тепла!

Конкурс «Бібліотекар року» 2025

Харківського зонального методичного об'єднання бібліотек ЗВО III - IV р. а.

Коли бібліотека стає простором підтримки

4 лютого 2026 року в Науковій бібліотеці ХНМУ панувала особлива атмосфера — урочиста, тепла й сповнена щирих емоцій. Саме тут відбулося нагородження переможців конкурсу «Бібліотекар року–2025» Харківського зонального методичного об'єднання бібліотек ЗВО III-IV р.а.

За результатом відкритого голосування журі конкурсу звання «Бібліотекар року» отримали представники одразу двох бібліотек — Наукової бібліотеки Харківського національного медичного університету та Наукової бібліотеки Державного біотехнологічного університету.

Ми святкували перемогу наших неймовірних колег у цьому конкурсі .

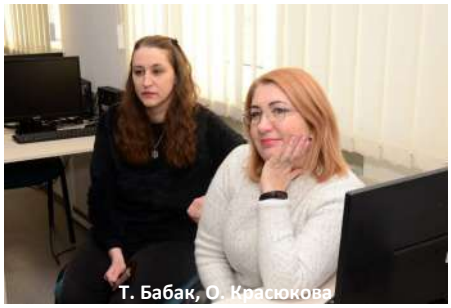

Т. Бабак, О. Красюкова

Цьогоріч номінація «За підтримку ментального здоров'я» стала особливою. Коли навколо війна, бібліотека перетворилася на тиху гавань, де можна відігріти серце. Почесне звання «Бібліотекар року» в цій номінації вибороли:
Оксана Красюкова, заступниця директора Наукової бібліотеки ХНМУ;
Тетяна Бабак, завідувачка відділу обслуговування користувачів.

Їхній проєкт — арттерапевтичні сесії «Магія Петриківського розпису» — став простором світла й підтримки в непростий воєнний час. У барвах і візерунках народного мистецтва учасники знаходили не лише творчість, а й можливість відновити внутрішню рівновагу, відчути спокій і теплоту творчої спільноти.

Кожна зустріч була більше, ніж майстер-клас: це був простір довіри, де мистецтво допомагало зняти напругу, повернути віру й нагадати про силу краси. Саме тому ця ініціатива стала щирим актом турботи про ментальне здоров'я та живим прикладом того, як культура може підтримувати й зцілювати.

Дипломи переможницям вручила Ірина Журавльова (директорка ЦНБ ХНУ ім. В.Н. Каразіна). Вона нагадала всім присутнім: бібліотека сьогодні — це не лише книжкові полиці, а передусім люди, які вкладають у роботу все своє серце.

І. Киричок, Є. Олександров

Жодна велика справа неможлива без мудрого наставника. Окрему Подяку отримала Ірина Киричок, директорка нашої бібліотеки. Саме її віра в силу арттерапії та підтримка сміливих ідей зробили цей успіх реальним.

Свято зібрало багато друзів та почесних гостей, які прийшли особисто подякувати колективу:

- Оксана Наконечна, проректорка з наукової роботи ХНМУ;
- Дмитро Перцев, голова профспілки університету;
- Альона Благовещенська, очільниця обласної профспілки медиків;

- Сергій Борисенко, голова обласної профспілки освітян;
- Євгеній Олександров, представник Корпорації «Ранок».

А колектив Наукової бібліотеки ХНМУ отримав спільну Подяку — за те, що в найтемніші часи вони зберігають знання, створюють простір довіри та залишаються вірними своєму покликанню.

Після урочистостей офіціоз поступився місцем натхненню. Гості взяли до рук пензлі та занурилися у світ «петриківки». Під наставництвом наших майстринь народжувалися не просто візерунки, а символи нашої незламності та єдності.

Цей день ще раз довів: бібліотекар — це професія про людяність. Ми не просто видаємо книги, ми творимо світло, яке допомагає кожному з нас триматися і йти вперед.

Пишаємося нашими колегами!

І. Киричок, А. Благовещенська, Д. Перцев, О. Наконечна

Т. Бабак, І. Киричок, О. Красюкова, І. Журавльова

Фотопогляд

Ірина Фурса

Кольорова тиша

(про споглядання, що допомагає триматися у Харкові під час війни)

Я дивлюся крізь скло.

Я мовчу. Я дихаю.

У воді повільно пливе маленька рибка — синьо-жовта. Два кольори, що сьогодні живуть в мені постійно. Рибка не знає про війну, не здригається від різких звуків, не рахує днів. Вона просто рухається — легко, точно, впевнено.

За склом — тиша води. А тут — війна, і вона триває...

Я дозволяю собі стояти й дивитися. Не думати. Не поспішати. Лише бути поруч із цим тихим життям, яке плине, незважаючи ні на що. Вода приймає мою втому, світло заспокоює погляд, а рухи риб ніби вирівнюють мій внутрішній подих.

Під час війни такі миті стають опорою. Не втечею — опорою. Короткою зупинкою, де серце згадує свій природний ритм.

Синьо-жовта рибка зникає серед коралів. А я залишаюся. У Харкові. У часі, що болить. І з тихою впевненістю, що життя є. Воно пливе. Воно триває.

Фото зроблені у Харківському океанаріумі «Немо»

Хроніка подій

Оксана Русанова

Січень-лютий 2026 у світлі подій

8 січня в Науковій бібліотеці за підтримки Профкому ХНМУ відбулася чергова арттерапевтична сесія з Петриківського розпису — зустріч, на яку чекали й постійні учасники, і ті, хто вперше вирішив спробувати себе в цій техніці живопису .

Цього дня зібралися різні люди з різним досвідом, але з однаковим бажанням — знайти трохи спокою й натхнення. Атмосфера була особливою: щира, тепла, довірлива.

Сесію традиційно провела наша майстриня Ірина Киричок. В організації та проведенні заходу їй допомагали Оксана Красюкова та Тетяна Бабак. З любов'ю, терпінням і увагою до кожного вони створили простір, у якому за кілька годин світ справді ставав тихішим.

Поступово оживали фарби, народжувалися квіткові композиції, а разом із ними зникала внутрішня напруга. Учасники залишилися з теплими враженнями, щирими усмішками та відчуттям внутрішньої рівноваги.

Петриківський розпис лікує без гучних слів — він м'яко повертає опору й нагадує, що краса живе навіть у найскладніші часи.

17 лютого Харківський національний медичний університет відвідала французька делегація програми Expertise France in Ukraine з метою розвитку українсько-французького партнерства у сфері медицини невідкладних станів.

У межах візиту гості ознайомилися з освітньою, клінічною та матеріально-технічною базою університету. Серед ключових локацій — Наукова бібліотека ХНМУ, яка є важливою складовою сучасного освітнього простору.

Під час відвідування бібліотеки делегації було представлено її інформаційні ресурси, доступ до міжнародних наукових баз даних, електронні сервіси та можливості підтримки навчального й наукового процесів. Особливу увагу приділено ролі бібліотеки у забезпеченні якісної підготовки майбутніх лікарів відповідно до європейських стандартів.

Візит став важливим кроком у зміцненні міжнародної співпраці та підтвердив значення Наукової бібліотеки як потужного інформаційного й освітнього центру ХНМУ.

Контакти:

м. Харків,

пр. Науки, 4

e-mail: oa.rusanova@knmu.edu.ua

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (головний редактор)

Русанова О.А. (відповідальний редактор)

Красюкова О.О. (редактор)

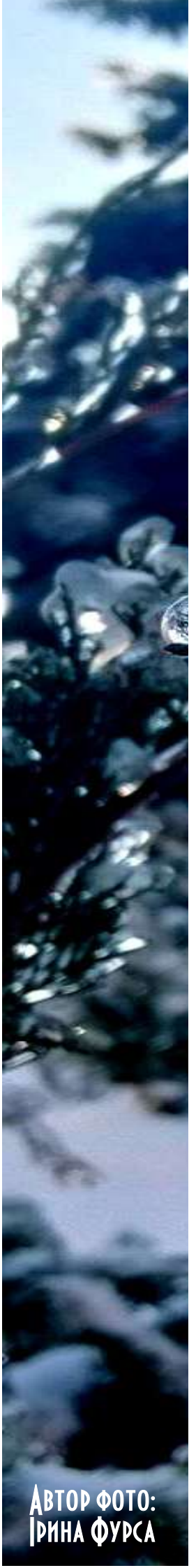

Автор фото:
Ірина Фурса